

med en rynka mellan ögonbrynen. Jag tittar snabbt bort från honom och försöker mig på ett leende när vi hamnar mitt emot varandra utanför pizzerian.

”Så jag ska ditåt, precis som förra gången”, säger jag och pekar i riktningen hemåt.

”Och jag ska ditåt, igen”, säger Walter och pekar åt andra hållet.

”Vi ses på måndag”, säger jag och vinkar lite med handen innan jag vänder mig för att gå.

”Vänta”, säger Walter.

Plötsligt har han kastat sina armar om mig och jag befinner mig med näsan tryckt mot hans axel. Sekunden därpå har han släppt taget om mig igen.

”Du höll på att missa avskedskramen”, säger han med ett halvleende mot mig. Han drar luggen ur ögonen och jag hör mig själv dra efter andan. Han är för snygg, för nära, hans värme känns fortfarande på min kropp, hans lukt finns fortfarande i mina näsborrar.

”Vilken tur att jag inte missade den”, säger jag, och min röst låter så svag. Så liten inför alla dessa stora känslor.

”Eller hur”, säger Walter. ”Ses på måndag, Ellen!”

Och så går han, mitt livs kärlek. Jag står och tittar efter honom, tankar och känslor i en enda röra men med mitt hjärta i handen utsträckt efter honom.

Där försvinner han runt gathörnet, mitt livs kärlek, och jag har fortfarande inte lyckats berätta det för honom.